

Bezzeg János

Szonett ősz háttérrel

ahogy a hajnali fény hintál arcodon
ahogy a csillagok hozzák a lázat
útrakel bennem boldog alázat
testedhez amíg elérek asszonyom

s merülök édes örvénylő kútba —
bárha a tengert mások bérlik
együtt csillaglunk akár az égig
és világos melled holdja

ezt a háborút csak ezt a ringatást
tűzvészről izzó fáradt hallgatást
míg békésen szikrázik Európa —

gesztenye-sortűz kivégző század
ősz könnyezetteti a fákat —
míg álmunk az ébrenlét befonja

Legyen szökés

vesztőhely-reggel — hiába
értem jönnek elárult szavak
csak álruhás hajnal — teszi:
szerelemmel hogy meglátogat

teszi: megvesztegetett béke aranylik
a földről-szöktetett csillagok
hiába — ellene vallanak megsalt-
tekintetű papír-reflektorok

hazaérni — már hazaérni se
legyen hát tükrökkel elárult szökés
de sohase körözve sohase vissza —
s hóhér arcán a sápadt rettegés

Agócs Sándor

országot járó kisdedek

szétaprítva buzog sorsunk —
városokban
száradó ruhaként
lebeg

hol nincsenek vágtazó buszok
mennyei tájjá szépül
a hely

némán köszönnék útjaink

belehülyülő
portyázó seregünk

ha esztendő ünnepre
talál,
kőkerthe szökött lelkekért
zengedez
foghíjas zsoltár

hazavárnak

esztendők óta
más táj
szorongat —
lármás szerető

elrabolt
csönd vagyok:
órákra bár, de
visszamenekvő

hazavárnak —
abroszunkon
most szegett kenyér:
egyedüli öröm

— messze
vonaton zötykölődöm

Bódi Tóth Elemér

Vityebszk szélén

Nyugovó nap süt a falra,
domborműve tolláskodva
angyalát fényébe meríti,
múltat mondó Dvinán
vad felhők tornya áll,
hasadékaiból szakad ki

a vérvörös nap. Csóka raj
száll. Homokgödröket takar
amott a kékre festett faház.
Chagall hegedűit
a zöld álmok nyúvik,
szarmata szél vonó kaparász.

Szepesi József

Vers az Anyasághoz

Áldott türelmek álma,
ó boldog Anyaság,
új gyönyört hozz világra
— az Értelem fiát!

Kis népem gyöngye vértjén
hadd legyen ő a fény,
nyugalmat gyújtó élmény,
derű, vigasz s remény.

Feledni bűnt, keservet
szívünk, lásd, végre kész.
Kell hát, már kell e gyermek.
(A neve: Józan Ész).

Hozd hát őt, hozd világra
az értelem fiát,
áldott türelmek álma,
ó holdog Anyaság!

Valkó Antal

Pórusok

Csukott szememből
kimerítet az álmat
de fáradt testem
már az éjszakáké
térdeid fénye
az egyetlen bizonyosság
terítsd rám
hűs csillag-szoknyád

Állomás

A vonatok meghozták
az éjszakát
dermedt végtagokkal
a padlókoppanások réseiben
lehajtom fejem
indul a föld hidege értem

Trizna István

Ki állíthatja

ha nyelv és a fog némasága
pipacsot ültet a lábak köré

ha pohárforma kezek kelyhében
tejfogú lányok ringanak

ha szitkok
imák ütötte foghíjas szájából
tolvaj-nyál csordul
kiflivé lopni a Holdat
ki állíthatja
hogy kéznyújtásnyira a holnap